

ממישנתו של מייסדו —
קפד את אביך ואת אמך.
ד"ר זוארץ
(במאמרו, הקפדנות — אם הלימוד)

רבינו רבינוביץ!

3000 עובדי התעשייה האווירית בידנו

תנו את הכספי! ולא — נפטר את כולם!

נא להכין 300 מיליון בשטרות קטנים

הוראות נוספות תראנה

שר הביטחון

ארץ ישראל האובדת

כשרע לי, כשעצוב לי, או כשסתם אין לי מה לכתוב — אני עוצם את עיני בחוזקה ואז שבה ועולה לפני ארץ ישראל היפה שלי — ארץ ישראל העובדת. בחולצה כחולה ונעלי עבודה היא מחייכת אלי מזיעה. ואני נושם לקירבי את אנלי-הזיעה הרטובה, וזוכר.

משונה, אבל פעם אפילו זיעה היתה ערך. בכלל, ארץ ישראל העובדת היתה רצופה ערכים, כמו שהיום היא רצופה אריחים — הה, הה. אנחנו התבוססנו בערכים, רבותי. היינו משתכשכים בהם משחר נעורינו. לכל אדם היו לפחות 3-4 ערכים. אפילו בביתו של הפועל הכי עניי היתה מוצא אי-אילו ערכים — ותמונה של ברל על הקיר.

ברל, אז היו מנהיגים. ברל, ובכלל, בבתי-החינוך לילדי-עובדים ובתנועות-הנוער זיברו על הגשמה, התנדבות, עזרה לזולת ושיוויונות. כל הדור של הפלמ"ח חונך על הערכים הללו. שאל כל איש בצמרת — מנכ"לים, שרים, מנהלי-חברות, סוחרים — ותשמע אותם מצטיטים שורות שלמות מבורכות, ומדברים בהערכה על עבודת-כפיים כהגשמה-עצמית. איפה תמצאו היום חינוך כזה?

זה טוב, זה טוב, זה טוב. אני מתרפק על ארץ ישראל העובדת שלי, והיא משיבה אהבה אל חיקי. אנשים לא נעלו בתיים, אתם יודעים? חאקי, סנדלים. שרנו שירים עצובים בשימחה. ופתקים של ה"הגנה". וגרישה הנהג. וזיסקו הכלב. והשמיים היו כחולים יותר אמרתי? והשמש? הכל היה יותר טוב, זה ברור.

אני רוצה את ארץ-ישראל העובדת שלי... אמא, את ישראל העובדת... בחהה... תנו לי אותה... אמא... עכשיו קצת יותר טוב.

מחר אנחנו נפגשים שוב, אני וארץ. בשמונה ב"עטרה". אני כבר ממש חסר-סבלנות...

שיחה על

פרשת השבוע שעבר

היום מכל מלאכתו" — בלוי כל פיל-פולים או פירושים. רוצה לומר: הכרזי שביתה, בלוי כוררות ובלוי הסתדרות.

ואלוהים נענש על כך. בפרשת "ויצא" אנו קוראים על חלום-יעקובי, אשר ראה בחלום סולם-שכר ומלאכי-אלוהים עולים ויור-דים בו ושקים על גבם, ועושים שעות נוספות בלוי פרמיות.

אחר נאבק אותו יעקובי עם אלוהים השוכת עד אור הבוקר, בניסיון לרתקו לעבודה ללא תנאים מוקדמים. אולם אלוהים הוא גבר די חזק והכניס ליעקובי בירך (בביצים). וכך ניצל העולם מימי-עבודה נוספים של אלוהים, אשר היו מקלקלים ללא-ספק את מר-אהו הנאה.

זו היתה פרשת השבוע, פרשת בראשית. שבת שלום.

"כי בו שבת אלוהים מכל מלאכתו אשר עשה."

למה כוונת הפסוק? יש לראות את העניין כפשוטו: שבת — הכרזי על שביתה. והר-סיף רש"י: שהיה עובד בדרך-עבודת-יוצור שישה ימים, ולא נת-נו שכרו — ושבת ביום השביעי.

תהו חכמים: האם אישור היה בידו להכרזת שביתה? יודעים אנו כי השביתה פרצה כעבור ש-שה ימים בלבד — משמע קודם שפג תוקפו של הסכם-העבודה. ו-עתה עלינו לשאול את עצמנו, ה-אם אל כאלוהים יכרזי שביתה פר-אית, מה-גם שהוא צפוי לריתוק, וייתכן אף שיפעילו כנגדו את צבא-השמיים?

נראה כי אלוהים הוצג בכלי-התיקשורת דאז, קרי ספר ברא-שית, כמפר חוק וסדר. "שבת אל-

ממשלת ישראל מתכבדת להודיע

לעם:

רשימות פסולי החיתון חוקיות!

לעולם:

אנחנו לא גזענים!

חג שמח!

קוראים רוגזים

- אתה חמור!
- אתה בעצמך חמור-בריבוע!
- אבא שלך חמור, יא החיכת חרא!
- חרא אתה ואביך ואימך וכל משפחתך!
- ינצל אביך ואימך ובני דודיך וכל משפחתך! טפו!
- טפו עליך ועל פניך! החחול השתין עליך!
- י. חרון, כפר-סבא
- ש. רוגזין, כפר-סבא
- י. חרון, כפר-סבא
- ש. רוגזין, כפר-סבא
- י. חרון, כפר-סבא
- ש. רוגזין, כפר-סבא